

רעיא מהימנא חלק ב' פרשת וארא כה ע"ב

מצות ידיעת ה' בכלל ובפרט

"אֲנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ", כאן הוא הסוד של מצוה הראשונה לדעת אותו בכלל, ואחר כך לדעת אותו בפרט, בכלל, לפי שכתוב: "אֲנֹכִי", הרי זה מרמז ראשית הכל לדעת שיש אלהים מושל העליון על העולם, שהוא ריבון כל העולמים, ובורא כל העולמים שמים וארץ וכל צבאם, זאת היא מצוה הראשונה בדרך כלל, ובפרט, לדעת שהוא משגיח בכל העולמות ובכל צבאם בכל רגע ורגע, וההנהגה של כח הטבע בידו היא, והוא זן ומפרנס ומכלכל מקרני ראמים עד בצי כנים על ידי השכינה הקדושה, זה הוא בדרך פרט, לפי שכתוב: "ה' אֱלֹהֶיךָ", ככתוב: "כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ אֵשׁ אֹכֵלָה הוּא" (דברים ד, כד) [פא], והיינו כלל ופרט, זו היא מצוה הראשונה, שצריך האדם לדעת האלהות של ראש וסוף [פב], וזה הסוד של: "אֲנִי רִאשׁוֹן וְאֲנִי אַחֲרוֹן" (ישעיהו מד, ו), אני ראשון בכלל, ואני אחרון בפרט, והכל הוא כלל אחד וסוד אחד.

רעיא מהימנא חלק ב' פרשת יתרו דף צא ע"ב

הנשבע באמת גורם יחוד השכינה עם המידות העליונות

"לֹא תִשָּׂא אֶת שֵׁם ה' אֱלֹהֶיךָ לְשׂוֹא", מצוה זו להשבע בשמו בדרך אמת [פג], ומי שנשבע שבועה, הוא כולל עצמו באותן שבע מדרגות העליונות, ששמו של הקדוש ברוך הוא נכלל בהן [פד], והרי שש הנה, אלא שזה האדם שנשבע שבועת אמת על פי בית דין, כולל עצמו בהן והוא השביעי, לקיים שם הקדוש במקומו [פה], ועל כן כתוב: "וּבְשֵׁמוֹ תִשָּׁבַע" (דברים ו, יג), ומי שנשבע שבועה לחנם או לשקר, גורם למקום שהוא שלא יתקיים במקומו.

ה' אוהב שבועה שאדם נשבע ליצרו שלא יחטא

שבועה לקיים מצות רבוננו, גם זו היא שבועה של אמת, כאשר היצר הרע מקטרג לאיש, ומפתה אותו לעבור על מצות רבוננו, זו היא שבועה שרבוננו משתבח בה, וכך נצרך לו לאדם להשבע ברבוננו על זה, וזהו שבח שלו, והקדוש ברוך הוא משתבח בו, כמו בועז,

זיו הזוהר

מראשית אחרית. **פג.** היינו כדעת הרמב"ם שחשוב במנין רמ"ח מצוות עשה, המצוה של ובשמו תשבע, דלא כהרמב"ן. **פד.** היינו ז' ספירות התחתונות, המשפיעות לשמו של הקדוש ברוך הוא שהיא מדת המלכות, ולכך מקשה הרי שש הנה, כי ספירה ז' היא המלכות. **פה.** מתרץ, שעל ידי

פא. זה מוסב על השכינה הקדושה, ששייך בה הלשון אוכלה, על דרך הכתוב "תָּנוּ עוֹז לְאֱלֹהִים" על ידי תפלה ועבודת הקרבנות ומעשים טובים של תרי"ג מצוות. **פב.** שהכל קשר אלהות אחד בלי שום פירוד כלל, כדאיתא בהמאמר פתח אליהו, כתר עליון איהו כתר מלכות, ועליה אתמר מגיד

שכתוב: "חַי ה' שְׁכַבְי עַד הַבֶּקֶר" (רות ג, יג), שהרי היצר הרע היה מקטרג בו לפתותו, והוא נשבע על זה.

רעיא מהימנא חלק ב' פרשת יתרו דף צב ע"א

מצוה לזכור את יום השבת

"זָכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְשׁוֹ", מצוה זו לזכור את יום השבת, כמו שנאמר: "זָכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְשׁוֹ", הסוד של שבת הרי נתבאר בכמה מקומות שהוא יום הזכרון של מנוחת העולם, והיא כלל התורה, ומי ששומר שבת כאילו שמר כל התורה.

לקדש את השבת ביום ובלילה

והרי אמרו, שזכירת השבת היא לקדש אותו בכל מיני קדושות, מי שמזכיר למלך צריך לברך אותו, מי שמזכיר השבת צריך לקדש אותו, והרי אמרו שזכור מרמז על הקדושה של בחינת זכר, ושמור על הקדושה של בחינת נקבה, יום השבת הוא סוד כל האמונה, ותולה מראש העליון עד סוף כל המדרגות^[פ], שבת הוא הכל.

ג' מדרגות באצילות שנקראות שבת

ג' מדרגות הן, וכולן נקראות שבת, שבת העליון, שבת של היום, שבת של הלילה^[פ], וכולן אחת, וכולן נקראות שבת, וכל מדרגה כשהיא שולטת, מזמנת לשאר המדרגות עמה, באותה הממשלה שלה, וכשהיא באה להופיע בעולם, כולן באות להיות מזומנות עמה.

בינה וז"א נמצאים עם המלכות בשליטתה בליל שבת

כאשר בא ליל שבת, הוא מזמין עמו לשבת של היום, ומזמינו בהיכלו ונגנז עמו^[פ], כיון שזה בא, אז גם שבת העליון נמשך אליו, וכולם גנוזים בהיכל של ליל שבת, ולפיכך סעודת ליל שבת חמורה משל יום השבת^[פ].

ביום שהוא שליטת ז"א באים אליו הבינה להשפיע והמלכות לקבל שפע

כאשר בא יום השבת, הוא מזמין עמו שתי אלה מדרגות האחרות, מדרגה העליונה ומדרגה התחתונה, אחת שמאירה לו, ואחת שמקבלת הארה ממנו^[פ], וכולן ביחד נקראות

זיו הזוהר

פט. לפי שבליל שבת הוא זמן הזיווג ועליות העולמות, וג' קדושות מתחברות כאחת, שהמלכות מזדווגות עם התפארת, וגם הארת שבת העליון נמשך לה, ולפיכך קידוש ליל שבת דאורייתא, שנזכר בו השם אלהים ג' פעמים, כידוע. **צ.** יום השבת, שהוא זמן ממשלת התפארת, החיוב לאכול בו שתי סעודות, לפי שהתפארת מזמין עמו שתי המדרגות, מדרגה העליונה היינו עולם החכמה, שנקרא עתיקא קדישא, שמקבל הארת הכתר ממנו, ומדרגה התחתונה, היינו מדת המלכות, שתקבל ממנו הארת הכתר שנשפעה בו עבודה, לפיכך

שבועת אמת, גורם האדם שהמלכות תזדווג עם השש ספירות של עלמא דדוכרא, והנשבע לשקר, גורם השפלה להמלכות. **פו.** ראש העליון, היינו ג' ספירות הראשונות, כתר חכמה בינה, וסוף המדרגות זו ספירת המלכות. **פז.** שבת העליון היינו, הארה מן ספירת הכתר, בעולם של ספירת החכמה, שנקרא עתיקא קדישא, זה בסעודת שחרית, שבת של היום היינו הארת הכתר בעולם התפארת שנקרא יום, זה בסעודה ג', שבת הלילה היינו אור מדת המלכות, וקחשיב מלמעלה למטה. **פח.** זה ענין הזיווג של מלכות עם תפארת.

שבת, ושולטות ביום השבת, ואלו הג' מדרגות הן הכלל והסוד של כל התורה, תורה שבכתב, נביאים, וכתובים, מי ששומר שבת כשומר כל התורה.

רעיא מהימנא חלק ב' פרשת יתרו דף צג ע"א

מצות כיבוד אב ואם לפי שהם שותפים בבריאתו וגידלו אותו לתורה ומצוות

"כִּבֹּד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמְךָ", מצוה זו שהבן מחויב בכבוד אביו ואמו, לפי שהוא משותף מן שתי טפות שמהן נוצר האדם, מן הטפה של אביו לובן העינים והעצמות והאברים, ומן הטפה של אמו שחור העינים והשערות והעור והבשר, וגדלו אותו בתורה ומעשים טובים, כי האדם מחויב ללמד לבנו תורה, שכתוב: "וְשִׁנַּנְתֶּם לְבַנְיָךְ" (דברים ו, ז).

מי שאינו מלמד את בנו תורה יצא בנו לתרבות רעה

ואם אין מלמדו תורה ומצוות, כאילו עשאו פסל, ועל זה כתוב: "לא תַעֲשֶׂה לְךָ פֶסֶל", ועתיד להיות בן סורר ומורה, ומבזה לאביו ואמו, וגוזל ממנו הרבה ברכות, כי מפני שהוא עם הארץ חשוד הוא על הכל, ואפילו על שפיכת דמים וגילוי עריות ועבודה זרה, כי מי שהוא עם הארץ והולך למקום שאין מכירים אותו, ואינו יודע לכרך, חושדים אותו שהוא עובד כוכבים ומזלות.

סתרי תורה חלק ב' פרשת יתרו דף צא ע"א

אנכי שה' המציא את הכל למעלה ולמטה

"אֲנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ וגו'", אמר רבי שמעון, למדנו שאנכי הוא כולל מה שלמעלה ושלמטה, הוא הכלל של העליונים והתחתונים, הוא הכלל של חיות הקודש שנכללות בו, הכל הוא בהסוד של אנכי.

לא לעשות המלאכים לאלהות וכן אל יעשו את הקליפות לאלהות

"לא יהיה לך", רמז על למטה, והוא הסוד של י"ב חיות התחתונות^[א], "לא תַעֲשֶׂה לְךָ פֶסֶל", תבנית פסל מהמקום העליון הוא, מהמקום הקדוש הוא, "פֶסֶל", פסולת הקדושה, שהוא סוד אלהים אחרים, וסוד הזה הוא ככתוב: "וְאָרָא וְהִנֵּה רוּחַ סַעֲרָה בָּאָה מִן הַצָּפוֹן וגו'" (יחזאל א, ד'), "וְכָל תְּמוּנָה", זהו שכתוב: (שם) "וְאֵשׁ מִתְּלַקַּחַת"^[ב], "כִּי אֲנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ", לבעבור יתעורר הלב כלפי מעלה ולא לרדת למטה, ולא להקרב לפתח ביתה.

על ג' מיני עבודה זרה מקנא ה'

"אֵל קַנָּא", שהקנאה היא במקום ההוא, וזה סוד הכתוב: "תַּחַת שְׁלוֹשׁ רְגֵזָה אֲרָץ" (משלי ל, כא)^[ג], והיינו, "לא תַעֲשֶׂה לְךָ" סוד של אחד, "פֶסֶל" סוד של שנים, "וְכָל תְּמוּנָה" סוד של שלש, וארץ הזאת, רגזה על זה.

זיו הזוהר

דמות האדם, וכיון שארבע פנים לאחת, הרי הם במספר י"ב, ודמות הרביעית שהוא אדם חמור עוד יותר ככתוב "לא תַעֲשֶׂוּן אִתִּי", ואפשר כוונתו על אלו הנרמזים ב"ב בקר. צב. רוח סערה ענן גדול אש מתלקחת ונגה הן ד' קליפות הסובבות לכסא הכבוד. צג. ארץ, רמז על המלכות להשכינה

בסעודת שחרית שאז נתעלה התפארת עד עולם החכמה, לקבל שם הארת הכתר, לכך נקראת סעודת עתיקא קדישא, ובסעודה ג' שאז יורד אור הכתר להאיר בהתפארת, שנקרא זעיר אנפין שישפיע זה האור להמלכות, לכך נקראת זעיר אנפין. צא. אלו ג' החיות של כסא הכבוד מלבד

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף צא ע"ב

אדם מתגלגל כמה פעמים לכפר על חטאים שעשה בגלגול הקודם
"פֶקֶד עֲוֹן אִבְתָּ עַל בְּנֵים עַל שְׁלִשִׁים וְעַל רַבְעִים", עץ אחד יכול להיות נטוע פעם אחד וב' פעמים וג' פעמים וד' פעמים, ונפקד בכל פעם על עונותיו הראשונים, האב נעשה בן ודור ג' ודור ד' [צ"ח], וכל זה אם לא נתתקן ואינו חושש לתקן קלקולו.
וההפוך מזה הוא, עץ שעושה תקונו כראוי, ואינו נכשל בקלקול רק עומד על מעמדו, עליו נאמר: **"וְעֵשָׂה חֶסֶד לְאֲלֹפִים וְגו'".**

צרור שחקוק עליו שם ה' מונע ממימי התהום לעלות

"לֹא תִשָּׂא אֶת שֵׁם ה' אֱלֹהֶיךָ לְשׂוֹא", סוד זה ביארו החברים, לפי שהקדוש ברוך הוא כאשר יסד העולם, הטביע תוך התהום צרור אחד חקוק בשם קדוש, והשליכו לתוך התהום, וכאשר המים רוצים לעלות, רואים סוד שם הקדוש חקוק על הצרור ההוא, וחוזרים ומשתקעים ושבים לאחור, והשם הזה מתקיים עד היום הזה תוך התהום.

הנשבע לאמת מקים השבועה שנשבע ה' שלא יביא מבול

ובשעה שנשבעים האנשים על אמת, שבועה אמיתית, עולה צרור ההוא ומקבל השבועה, וחוזר ונתקיים על התהום, והעולם מתקיים, ואותה שבועה האמיתית מקיימת העולם.

הנשבע לשקר גורם שהמים יציפו העולם

ובשעה שנשבעים האנשים שבועה לשקר, עולה צרור ההוא לקבל השבועה, כיון שרואה שהיא שבועת שקר, אז צרור ההוא שהיה עולה שב לאחור, והמים הולכים וצפים, והאותיות של הצרור ההוא פורחות לתוך התהום ומתפזרות, והמים רוצים לעלות להציף העולם ולהחזירו כמקדם.

ה' שולח מלאך שיחזיר המים למקומם

עד שמרמו הקדוש ברוך הוא לממונה אחד יעזריאל"ל, שהוא ממונה על ע' מפתחות בסוד השם הקדוש, והוא נכנס אצל הצרור ההוא, וחוקק בו האותיות כמקדם, ואז מתקיים העולם, וחוזרים המים למקומם, ועל כן כתוב: **"לֹא תִשָּׂא אֶת שֵׁם ה' אֱלֹהֶיךָ לְשׂוֹא"**.

זיו הזוהר

תרי"ג מצות, והאומות שלא רצו לקבל התורה של תרי"ג מצות, בעטו בהבת לרחק אותה מן עולם העשיה, וחקקו לעצמם ג' מיני אמונות, סוד של אחד בלי השתלשלות על ידי ספירות, וסוד של שנים פועל טוב והשני פועל רע, וסוד של משולש מאב ואם ובן בלי הבת, זו כונת הזוהר כאן בתכלית הקצור בדרך רמז בלבד, כי לבאר כל זה באריכות נצרך ספר גדול. **צד**. פירוש, שנשמה אחת תוכל להתגלגל ארבע פעמים, והיינו בענין גלגול לתקן הפגמים שלו, ככתוב **"הֵן כָּל אֱלֹהִים יַעֲלֵל אֶל פְּעֻמֵּים שְׁלוֹשׁ עָם גְּבַר"** (איוב לג, כט), אבל הגלגול שלא לענין תקון הפגמים, אלא בשביל להטיב לעולם, נשמה

הקדושה, ונקראת גם כן בת, והיא בעלת תרי"ג אורות של התרי"ג מצות, ואמונת ישראל על פי חכמת הקבלה היא שהאור הבא מעצמיות האלהית הסובב כל עלמין לברוא עולם גשמי ולהחיותו בתמידית אי אפשר כי אם על ידי כמה וכמה השתלשלות והתרחקות ממקורו, דהיינו שמתחלה האציל אורו לספירת כתר, ומשם לחכמה ובינה, שנקראים אבא ואימא, והם העולמות אצילות ובריאה, ומשם לתפארת ומלכות, שנקראים ברא וברתא, והם העולמות יצירה ועשיה, ורצון הבורא היה שעולם העשיה יתנהג על פי הברתא שהיא מדת המלכות, והשכינה הקדושה, בדרך התורה של

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף צב ע"א

השומר שבת כשומר כל התורה

"זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ", זה הוא סוד הברית הקדוש, ולפי שבזה הברית מתקיימים כל המקורות של אברי הגוף, והוא כולל הכל, כדמיון זה שבת היא כלל התורה, וכל סודות התורה בו תולים, וקיום השבת כקיום כל התורה, מי ששומר שבת כאילו שומר כל התורה.

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף צב ע"ב

בני ישראל צריכים לקדש בשבת את בחינת זכר ואת בחינת נקבה

"זְכוֹר", הוא סוד בחינת זכר, וסוד בחינת זכר הוא שמחבר כל המדרגות של עולם העליון^[צה], **"אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת"**, לרבות ערב שבת שהוא מדת הלילה^[צו], וזהו **"אֶת־ת"**, **"לְקַדְּשׁוֹ"**, שנצרך לקדושה מן העם הקדוש, להתעטר בהם כראוי.

למעלה בבחינת זכר לא שייך שכחה

"זְכוֹר", הוא מקום שאין לו שכחה, ולא נמצא בו שכחה, שהרי אין שכחה במקום ברית העליון, וכל שכן למעלה^[צו], ולמטה יש שכחה, והוא מקום שנצרך להזכר, ועליו כתוב: **יִזְכֶּר עֵזְרָא אֲבֹתָיו וְגו'** (תהלים קט, י"ד).

ויש שם ממונים המזכירים זכיות האנשים וחטאתם, ואין שכחה לפני כסא הקדוש, במה שהוא לפניו, ומי הוא לפניו, בחינת זכור, וכל שכן למעלה, לפי שהכל סוד בחינת זכר הוא, ושם נחקק סוד השם הקדוש יהו^[צח].

ישראל מקדשים את השכינה על ידי תפילות השבת והסעודות

ולמטה תצרך להתקדש^[צט], ובמה תתקדש בזכור, שהרי ממנו מקבלת כל הקדושות וכל הברכות, וזה כאשר מתעטר הערב שבת על העם הקדוש כראוי, בתפלות ובקשות, ובסוד קבלת שבת בשמחה.

ביום מקדשים ישראל את בחינת ז"א

ואפשר תאמר, שזכור לא נצרך להתקדש, שהרי ממנו נשפעות כל קדושות העולם, לא כן, שהרי זה נצרך להתקדש ביום^[ק], וזה נצרך להתקדש בלילה, וכל הקדושות מקבלים אותם ישראל אחר כך, ומתקדשים בקדושת הקדוש ברוך הוא.

זיו הזוהר

לכולם, ואין שם שכחה, כי שכחה שייך במקום שגם מיתה נמצאת, ככתוב. **"נִשְׁכַּחְתִּי כְּמַת מַלְב"** (תהלים לא, ג), ולא בחי העולמים, אבל בספירת המלכות שהיא בחינת דין שייך שכחה. **צח.** בששה צירופים כידוע. **צט.** למטה היינו במדת המלכות המקבלת השפע, צריכה להתקדש בליל שבת, על ידי עם ישראל בקבלת שבת, שתהא ראויה לקבלת השפע. **ק.** פירוש, שביום נצרך גם הבחינת זכר להתקדש, על ידי עבודת ישראל, כדי שיהיה ראוי אז לקבלת השפע מעולם הנעלם,

גדולה כזו נשלחת לפעמים להתגלגל אפילו עד אלף פעמים. **צה.** יום השבת נקרא ספירת התפארת עלמא דכורא, והוא חבור של כל הספירות כידוע. **צו.** את לרבות מדת הלילה, היינו ספירת מלכות, עלמא דנוקבא, ובשבת קודש מזדווגים, להמשיך שפע מעולמות העליונים על כל ששת ימי המעשה, על ידי קדושת עם ישראל בעבודה של תורה ותפלה. **צז.** עתה יפורש, שזכור מרמז על מדת היסוד שנקרא אל חי, או חי העולמים, כי על ידי מדה זו, בא שפע החיות

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף צג ע"א

מעשים טובים של הבן הוא כבוד אב

"כִּבֵּד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמְךָ", בכל מיני כבוד, לשמחם במעשים טובים, ככתוב: **"גִּיל יִגִּיל אָבִי צְדִיק"** (משלי כג, כד), וזה הוא כבוד לאביו ואמו.

"כִּבֵּד אֶת אָבִיךָ", כמו שכתוב: **"כִּבֵּד אֶת ה' מִהוֹנֵךְ"** (שם ג, ט), מהונך מממונך, מהונך ממונך^[קא], בשמחת הזמרה לשמח הלב, שהרי זו שמחת הלב, כדמיון זה זמרה בכל העולם, הם מעשים הטובים, והבן ההוא משמח לב אביו ואמו.

מורא אב ואם

ולכבדם ממהונך ממונך לכל מה שנצרכים, כמו שהאדם מחויב לכבד להקדוש ברוך הוא, כך הוא מחויב לאב ולאם, לפי ששותפות אחד יש להם עם הקדוש ברוך הוא עליו, וכמו שמחויב לירא מהקדוש ברוך הוא, כך מחויב לירא מאביו ואמו, ולכבדם יחד בכל מיני כבוד.

חיי האדם תלויין בספירות למעלה

"לִמְעַן יֵאָרְכוּן יָמֶיךָ", לפי שיש ימים למעלה שתולה בהם חיות האדם בזה העולם, וביארנו בענין אותן ימי האדם בהעולם שלמעלה, שכולם קיימים לפני הקדוש ברוך הוא, ובהם ניכר חיי האדם.

הבטחה שיהנה מאור התפארת

"עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ", זו הבטחה ליהנות מן אספקלריא המאירה^[קא], וזה הסוד של **"עַל הָאֲדָמָה"**, זו אספקלריא המאירה באותן ימים העליונים, שיאירו מן המקור של הכל.

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף צג ע"ב

רציחה פעמים מותר ופעמים אסור

"לֹא תִרְצַח, לֹא תִנְאַף, לֹא תִגְנוֹב", יש טעם מפסיק בכל אלה ג' **"לֹא"**, ואם לא שהטעם מפסיק בלא תרצח לא היה תקנה לעולם, והיה אסור לנו להרוג נפש בעולם, אף על פי שיעבור על התורה, אבל במה שהטעם מפסיק אסור ומותר.

ניאוף אסור עם אשה אחרת

"לֹא תִנְאַף", אם לא שהטעם מפסיק, היה אסור אפילו להוליד, או לשמוח באשתו שמחה של מצוה, ובמה שהטעם מפסיק אסור ומותר.

גניבה יש אופנים שמותר לגנות דעתו של אדם

"לֹא תִגְנוֹב", אם לא שהטעם מפסיק, היה אסור אפילו לגנוב דעת רבו בתורה^[קא], או דעת החכם שיוכל להסתכל בו, או הדיין שדן הדין לפי הטענה ששומע, שנצרך לו לפעמים

זיו הזוהר

שנקרא עתיקא קדישא. קא. פירוש, ממה שחנן בהכוכבים, והוא על האדמה, כי אדמה מרמו על אותו ה' יתברך בקול נעים. קב. היינו מאור עולם מדת המלכות. קג. דהיינו שילמד עמו איזו שעה התפארת, המאיר בשאר הספירות, כמו השמש יותר מן הזמן הקצוב לו.

לגנב דעת הרמאי, ולפעמים לגנב דעת שני הבעלי דינים, כדי להוציא הדין לאמתו, ובמה שהטעם מפסיק אסור ומותר.

להעיד עדות שקר בחבירו אסור בכל אופן

"לא תענה ברעך עד שקר", כאן אין טעם מפסיק, לפי שאסור הוא לגמרי, ובכל דברי התורה גנז הקדוש ברוך הוא סודות עליונים, ולמד לאנשים את הדרך להתקן בו וללכת בו, ככתוב: "אני ה' מלמדך להועיל, מדריךך בדרך תלך" (ישעיהו מח, יז).

לא תחמוד אסור רק בפרטים האמורים בתורה

וכמו כן "לא תחמד" אין טעם מפסיק כלל, ואפשר תאמר שאפילו חמדה לתורה אסור כיון שאין טעם מפסיק, בא וראה, בכולם עשתה התורה כלל, ובזה עשתה פרט, "בית רעך שדהו ועבדו וגו'" (דברים ה, יז), בכל עניני העולם, אבל התורה היא חמדת תמידי, שעשועים של אוצר החיים, אריכת ימים בעולם הזה ובעולם הבא.

כל מצות התורה כלולים בעשרת הדברות

"וכל העם ראים את הקולת וגו' וירא העם וינעו וגו'", אלו עשרת הדברות של התורה, הם הכלל של כל מצות התורה, כלל ענינים שלמעלה ושלמטה, כלל של כל עשרה מאמרות דבראשית, הם נחקקו על לוחות אבנים, וכל הנסתרות שיש בהם נתגלו לעיני כולם, לדעת ולהסתכל בסוד של תרי"ג מצות התורה שנכללות בהם, הכל היה נראה לעינים, הכל היה בחכמה שיוכלו להסתכל בה לבן של כל ישראל.

ישראל היו רואים עין בעין בזיו כבוד קונם

והכל היה מאיר לעיניהם, ובשעה ההיא כל סודות התורה וכל רזי עליונים ותחתונים לא נמנע מהם, לפי שהיו רואים עין בעין זיו הכבוד של רבונם, מה שלא היה כיום ההוא מיום שנברא העולם, שהקדוש ברוך הוא נגלה בכבודו על הר סיני.

פסקה זוהמתן והשיגו הרבה

ואפשר תאמר, הרי למדנו שראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל הנביא, יכול כאותו היום שעמדו ישראל על הר סיני, לא כן, לפי שביום ההוא שעמדו ישראל על הר סיני, נפרח הזוהם מהם, וכל הגופות היו מצוחצחים כצחצוח מלאכים העליונים, כאשר מתלבשים בלבושים מצוחצחים לעשות שליחות ריבונם, ובזה הלבוש המצוחצח נכנסים לאש ואין מפחדים, כדמיון מלאך ההוא של מנוח כאשר נתגלה לו, נכנס בשלהבת ועלה לשמים, שכתוב: "ויעל מלאך ה' בלהב המזבח" (שופטים יג, כ).

על הים עוד לא פסקה זוהמתן

וכאשר נפרח מהם הזוהם ההוא, נשאר ישראל גופות מצוחצחים בלי טנופת כלל, והנשמות שבתוכם היו כזוהר הרקיע לקבל האור, כך היו ישראל, שהיו רואים ומסתכלים בכבוד ריבונם, מה שלא היה כן על הים, שלא נפרח הזוהם מהם בזמן ההוא.

וכאן בהר סיני שנפרח הזוהם מן הגוף, אפילו עוברין שבמעיי אמן היו רואים ומסתכלים בכבוד ריבונם, וכולם קבלו כל אחד ואחד כראוי לו, ויום ההוא היה יום שמחה לפני

הקדוש ברוך הוא יותר מיום שנברא העולם, לפי שהיום שנברא בו העולם לא היה בקיום עד שקבלו ישראל התורה, שכתוב: "אִם לֹא בְרִיתִי יוֹמָם וְלַיְלָה חֻקוֹת שָׁמַיִם וָאָרֶץ לֹא שָׁמַתִּי" (ירמיהו לג, כה), וכיון שקבלו ישראל התורה על הר סיני, אז נתחזק העולם ונתקיימו שמים וארץ.

ונודע כבוד הקדוש ברוך הוא למעלה ולמטה, ונתעלה בכבודו על הכל, ועל היום ההוא כתוב: "ה' מִלְּךְ גָּאוֹת לְבַשׁ, לְבַשׁ ה' עֵז הַתְּאֵזֶר" (תהלים צג, א), ואין עוז אלא תורה, שנאמר: "ה' עֵז לְעַמּוֹ יִתֵּן ה' יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם" (תהלים כט, יא), "בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וָאָמֵן".

בזכות התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי

תורתו מגן לנו,
היא מאירת עינינו.

נ לא תשכח מפיו זרעו

- ❖ מומיטב נגוני מירון ❖
- ❖ ספורי רבי שמעון בר יוחאי ❖

מאת הגה"צ המקובל רבי שלום יהודה גראס שליט"א
נשיא מפעל הזוהר העולמי

❖ מעלת לימוד הזוהר"ק ❖

יצא לאור ע"י מפעל הזוהר העולמי,
נחל לביש 24/8 ע"ה"ק בית שמש
טל: 054-8436784

מפעל
הזוהר
העולמי

נא לישכפל ולהפיץ להרבות תורה ויראת שמים בעולם